

Τίτλοι Τέλους

«Κάποιοι θα πούν ότι καταφέραμε πολλά και άλλοι ελάχιστα, η αλήθεια πιθανώς είναι κάπου στο ενδιάμεσο»

Η Φοιτητική Παράταξη Πληροφορικής, γνωστή ως ΦΠΠ, ιδρύθηκε πίσω στο μακρινό 2005, λίγες μέρες πριν τις τότε εκλογές. Τη στιγμή της ίδρυσής της κανένας δεν μπορούσε να προβλέψει σε τι θα εξελισσόταν, και δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι ήταν ένα απ' αυτά τα εγχειρήματα που βαθιά μέσα σου ξέρεις ότι οι στόχοι τους είναι μάλλον ανέφικτοι. Ότι κι αν έμελλε να συμβεί όμως, τα πρώτα σημάδια ήταν ενθαρρυντικά, μιας και υπήρχε ένας διάχυτος ενθουσιασμός ανάμεσα στους φοιτητές με στόχο να στηριχθεί αυτή η προσπάθεια, όπου κι αν τελικά μπορούσε να φτάσει. Και δεν ήταν ότι, η πρώιμη τότε ΦΠΠ, είχε να επιδείξει κάτι χειροπιαστό μέσα στις ελάχιστες μέρες ύπαρξής της, που έκανε τον κόσμο να θέλει να τη στηρίξει. Όχι, δεν ήταν αυτό, δεν ήταν ζήτημα δούναι και λαβείν, δεν ήταν θέμα ποιος μπορεί να φέρει σε πέρας μερικές δουλειές και να ενημερώνει στο forum για θέματα σχολής. Ήταν η ιδέα της ΦΠΠ που έκανε τον κόσμο να θέλει να τη στηρίξει, η ιδέα ότι εμείς, οι απλοί φοιτητές, μπορούμε να τα καταφέρουμε χωρίς τις παρατάξεις, χωρίς τα κόμματα και τα συμφέροντά τους που δηλητηριάζουν το χώρο του πανεπιστημίου ή προσφέρουν μόνο με ανταλλάγματα. Εκείνες τις στιγμές η ΦΠΠ δεν ήταν μόνο τα μέλη της, ήμασταν όλοι μας, όλοι όσοι πιστεύαμε στην ιδέα της και τη στηρίζαμε με τις πράξεις μας, με τα λόγια μας, ακόμα και με ένα απλό χαμόγελο.

Κάπως έτσι, με την υποστήριξη όλων μας για τις ιδέες που πρόσβευε, η ΦΠΠ έφτασε να αναλαμβάνει όλο και μεγαλύτερες ευθύνες μέσα στη σχολή. Πολλοί δεν έχουν ζήσει τις εποχές πριν την ίδρυση της ΦΠΠ και δεν θα ήταν πρόπον από μας, αυτή τη συγκεκριμένη στιγμή, να αρχίσουμε να τις περιγράφουμε. Σε κάθε περίπτωση, από την αρχή μέχρι το τέλος, η ΦΠΠ προσπάθησε να είναι πιστή στην ιδέα της. Ξεκινήσαμε με κάποια μικρά βήματα, ασχολούμενοι με τα ζητήματα της σχολής που ανέκυπταν, προσπαθώντας να κάνουμε τη ζωή όλων μας μέσα σε αυτό το τμήμα λίγο πιο αξιοπρεπή. Και δεν άργησε αυτή η προσπάθεια να φέρει καρπούς. Αρχίσαμε να οργανωνόμαστε, να ακούμε τα προβλήματα των συμφοιτητών μας και να κυνηγάμε λύσεις, να ενημερώνουμε για σημαντικά θέματα όπως μπορούσαμε κλπ. Ήταν μια προσπάθεια δύσκολη, κουραστική και ψυχοφθόρα, και συνεχίζει και σήμερα είναι. Αλλά όλη αυτή η κούραση έφευγε όταν βλέπαμε τον ενθουσιασμό, την αγάπη και το σεβασμό του κόσμου γι' αυτό που κάναμε. Κανένας δε σκεφτόταν να βρει τι πάει στραβά με αυτούς τους τρελούς που τρέχουν πάνω-κάτω για τη σχολή, χωρίς κανένα προσωπικό κέρδος, γιατί τότε, πίσω στο μακρινό 2005, ήμασταν όλοι συμμετοχοί σε αυτή την τρέλα, ήμασταν όλοι μας η ΦΠΠ...

Και έτσι περνούσε ο καιρός, και η ΦΠΠ ωρίμαζε και εδραιωνόταν στη συνείδηση του κόσμου, για τα πιστεύω της και για τη δουλειά της. Όμως δεν άργησε να έρθει ο καιρός, ένα μόλις χρόνο μετά την ίδρυσή της, όπου θα έπρεπε να δοκιμαστούμε για τις ιδέες μας σε νέες καταστάσεις. Γιατί τα ζητήματα της σχολής μας επηρεάζονται και από γεγονότα που δε συμβαίνουν μέσα σε αυτή, που η απάντησή μας απέναντί τους πρέπει να είναι σε μεγαλύτερη κλίμακα. Κι έτσι μπήκαμε κι εμείς, με τον ιδεαλισμό και τον ενθουσιασμό του πρωτάρη, στον αγώνα του φοιτητικού κινήματος. Σε όλη μας αυτή την πορεία προσπαθήσαμε να κρατήσουμε την ιδέα της ΦΠΠ σαν οδηγό, παλεύοντας για το συμφέρον το δικό μας και όλων μας, αφού αυτά τα δύο δεν διαχωρίστηκαν ποτέ ως έννοιες στο μυαλό μας. Πιστέψαμε ότι μέσω της συμμετοχής στις κινητοποιήσεις,

που δεν μπορούσαμε να επηρεάσουμε άμεσα, όντας μια πολύ μικρή σε πανελλήνια κλίμακα παράταξη, θα βρίσκαμε τον τρόπο να παλέψουμε και να πετύχουμε ακόμα μεγαλύτερα πράγματα. Αλλά απ' ό,τι φάνηκε αυτά τα μέτωπα δεν ήταν καθόλου διαφορετικά απ' ότι συμβαίνει και στην υπόλοιπη ζωή μας, όπου το σύστημα και το αντισύστημα μοιάζουν να βρίσκονται υπερβολικά κοντά. Παρόλα αυτά συνεχίσαμε να στηρίζουμε, μέχρι την ύστατη στιγμή, αυτές τις προσπάθειες, βαθύτατα δυσαρεστημένοι απ' όσα βιώνουμε, αλλά ανίκανοι να βρούμε καλύτερες λύσεις. Πάντα όμως, σε κάθε μας πράξη, είχαμε σαν πυξίδα μας το τι πιστεύουμε ότι είναι το καλύτερο για τον απλό φοιτητή, γιατί αυτόν εκπροσωπούμε και αυτό είμαστε κι εμείς οι ίδιοι. Γι' αυτή μας τη στάση μάς κατηγόρησαν ότι είμαστε «όπου φυσάει ο άνεμος», γιατί τολμήσαμε να ξεφύγουμε από τα ιδεολογικά καλούπια και να σκεφτούμε ελεύθερα. Τολμήσαμε να μην έχουμε μια πάγια πολιτική θέση αλλά να σκεφτόμαστε πως θα πετύχουμε το καλύτερο ανάλογα με τις παρούσες συγκυρίες. Σίγουρα σε όλη αυτή την προσπάθεια κάναμε λάθη, κυρίως λόγω απειρίας -δεν είμαστε άλλωστε «επαγγελματίες συνδικαλιστές»- αλλά ποτέ δεν είχαμε κακή ή υστερόβουλη προαίρεση.

Ό,τι κι αν συνέβαινε όμως, συνεχίσαμε τη δουλειά μας μέσα στη σχολή. Μια προσπάθεια που ήταν διαρκής και επίπονη, αλλά τουλάχιστον έφερνε αποτελέσματα. Δυστυχώς όμως, όσο περνούσαν τα χρόνια τόσο άρχισε να ξεχνιέται από πολλούς η ιδέα της ΦΠΠ και να αντικαθίσταται από άλλα συμπεράσματα, ή και από πλήρη αδιαφορία. Ο ενθουσιασμός άρχισε να ελαττώνεται, τα χαμόγελα άρχισαν να σβήνουν. Το τι ήρθε στη θέση τους είναι ζήτημα της ατζέντας του καθενός. Κάποιοι έμεναν στο να γίνεται η δουλειά τους, πιστεύοντας ότι θα συνεχίσει να γίνεται αρκεί να ρίξουν ένα χαρτί μέσα σε ένα κουτί κάθε χρόνο. Κάποιοι άλλοι, πιο «καλοθελητές», άρχισαν να διαγνώνουν σκοτεινά κίνητρα πίσω απ' όσα κάνει η ΦΠΠ, είτε γιατί δε χώραγε στο μυαλό τους το πως μπορεί κάποιος να προσφέρουν χωρίς ανταμοιβή, είτε γιατί οι ανώτεροί τους στα κομματικά τραπέζια τούς τράβηξαν το αυτί ότι έχουν μείνει πίσω και έπρεπε κάτι μεμπτό να μας προσάψουν. Κανενός δεν πέρασε απ' το μυαλό ότι με όσα κάνουμε, πέρα από την ηθική ανταμοιβή, βοηθάμε και εμάς τους ίδιους. Γιατί κάθε καλό που συμβαίνει σε αυτή τη σχολή ωφελεί κι εμάς, απλά για να γίνει πρέπει κάποιος τελικά να το κάνει.

Παρόλη την αδιαφορία όμως, και τις εντεινόμενες επιθέσεις εναντίον μας, δε σταματήσαμε να προσπαθούμε. Αλλά μέρα με τη μέρα μια “αμνησία” διαχεόταν όλο και πιο πολύ μέσα στη σχολή. Αυτό που το μακρινό 2005 ήταν η ελπίδα μας για κάτι διαφορετικό, αυτή η ιδέα που όλοι είχαμε γίνει τότε κοινωνοί της, άρχισε να ξεθωριάζει και να διαστρεβλώνεται. Η ΦΠΠ όμως ουσιαστικά δεν άλλαξε, συνέχισε να παλεύει για τα ίδια πράγματα, να κάνει λάθη, να πετυχαίνει στόχους, όπως έκανε πάντα. Η όλη αλλαγή δεν μπορεί να οφείλεται μόνο σε μας. Μάλλον απ' ό,τι φαίνεται αρχίσαμε να θεωρούμαστε δεδομένοι, σαν μια ομάδα ατόμων, άλλων, ξέχρων από τους απλούς φοιτητές, που έχει την υποχρέωση να κάνει δουλειές. Τώρα γιατί τις κάνει είναι από αδιάφορο μέχρι ύποπτο, αλλά σε καμία περίπτωση δεν είναι κάτι θετικό, αφού το κάνει επειδή είναι υποχρεωμένη, από κάποια περίεργη διευθέτηση των πραγμάτων σε εποχές παλιές και ξεχασμένες. Η αρχική ιδέα ότι ο κάθε φοιτητής μπορεί να τα βγάλει πέρα χωρίς παρατάξεις ξεχάστηκε. Η ΦΠΠ έγινε στα μυαλά όλων μια *πραγματική* παράταξη, σαν τις άλλες, που έχει μια *de facto* υπερφυσική ικανότητα και υποχρέωση να τρέχει για τα πάντα, κάτι που οι απλοί φοιτητές δεν έχουν! Θεωρήθηκε σαν μια παράταξη που οφείλει να συντηρείται μόνη της και δεν χρειάζεται κανέναν να την υποστηρίξει αφού έχει κάποιους κρυφούς μηχανισμούς, σαν όλες τις παρατάξεις, για να τα βγάζει πέρα...

Ταυτόχρονα, μέσα σε όλη αυτή την κατάσταση, δεν παρέλειψαν να επωφεληθούν και οι κομματικές παρατάξεις της σχολής, που άμα έβγαζαν τη ΦΠΠ από τη μέση θα έπαιρναν επιπλέον έδρες στο ΔΣ. Τέσσερα χρόνια τώρα μας έχουν επιτεθεί με τραμπουκισμούς, με λασπολογία, με ειρωνεία, με ψευδείς κατηγορίες, σε μια προσπάθεια να προκαλέσουν εντυπώσεις. Για όλα αυτά τα γελοία και ποταπά, τους

έχουμε την απάντηση που τους αξίζει. Γιατί για όσα αυτοί έχουν ξεπουλήσει την υπόληψή τους, εμείς μπορούμε να τα πετάξουμε χωρίς φόβο. Γιατί ούτε ψήφους θέλουμε, ούτε έδρες στο ΔΣ, ούτε τα χρήματα κανενός. Εμείς θέλαμε να βοηθήσουμε τη σχολή μας να γίνει λίγο καλύτερη και μαζί της να γίνουμε όλοι μας, αλλά δυστυχώς κάποιοι σαν αυτούς δεν μπορούν ποτέ να αλλάξουν. Λυπόμαστε για τα βάθη στα οποία έχουν ρίξει την αξιοπρέπειά τους, γιατί κάποια μέρα θα δουν ότι όλα όσα κάνανε απλά κατέτρωγαν τα ίδια τους τα σωθικά και τελικά δεν πέτυχαν τίποτα στη ζωή τους, πέρα από μια θέση σε κάποια επιχείρηση ή μια καρέκλα στη βουλή, τα οποία θα αναγκαστούν να αποχωριστούν όταν καταλάβουν ότι δε θα ζούνε για πάντα.

Το λυπηρό όμως στην όλη ιστορία δεν είναι ότι μερικοί κομματικοί φωστήρες είπαν όσα είπαν, άλλωστε αυτό είναι δεδομένο ότι θα συμβεί αφού δυστυχώς μόνο έτσι, με λάσπες και ψεύδη, ξέρουν να πετυχαίνουν όσα προσδοκούν. Το λυπηρό είναι ότι, σε όλο το πρόσφατο διάστημα δραστηριότητας της ΦΠΠ, δε βρέθηκε κανένας να της συμπαρασταθεί. Αυτό που κάποτε ήταν δεδομένο, η στήριξη του κόσμου, η συνειδητοποίηση ότι είναι και αυτός μέρος του εγχειρήματος που λέγεται ΦΠΠ, πλέον έχει ξεχαστεί. Βαδίζουμε στον ίδιο δρόμο που είχαμε ανοίξει το 2005, αλλά πλέον βαδίζουμε μόνοι μας. Θα θέλαμε να ρίξουμε την ευθύνη γι' αυτή την κατάσταση στις άλλες παρατάξεις και τα παιχνίδια τους ή στα λάθη της ΦΠΠ, ίσως αυτό να μας πείσμωνε να συνεχίσουμε. Αλλά δυστυχώς, αυτό που πιστεύουμε ότι φταίει κυρίως είναι η αδιαφορία του απλού κόσμου της σχολής που δεν δείχνει να νοιάζεται για την ύπαρξή μας.

Όμως η ΦΠΠ δεν μπορεί να υπάρξει μόνη της. Δεν είναι μια ακόμα παράταξη, όπως πολλοί νομίζουν• είναι μια ιδέα, η οποία πρέπει να στηριχθεί από όλους για να μπορεί να επιζεί. Η πορεία μας είναι συνυφασμένη με τη στάση του απλού φοιτητή, από αυτόν παίρνει το οξυγόνο που την κρατά ζωντανή και τη δύναμη να συνεχίσει. Δεν μπορούμε να αντέξουμε μόνοι μας σε αυτή τη δύσκολη προσπάθεια και παρατηρούμε ότι, μετά από 4 χρόνια από την ίδρυσή μας, έχουμε τελικά βρεθεί μόνοι.

Κανένας πλέον δεν ενδιαφέρεται να μάθει για τη ΦΠΠ, κανένας δεν ενδιαφέρεται να την υπερασπιστεί, να τη βοηθήσει στις δυσκολίες. Έχει δημιουργηθεί ακόμα και ο φόβος κάποιος να χαρακτηριστεί ΦΠΠιτης, κάτι που θα έπρεπε να είναι τιμή, γιατί σημαίνει ότι είναι βαθύτατος κοινωνός της ιδέας της. Αλλά παρόλα αυτά, ηχεί σαν κομματικός χρωματισμός. Ο κόσμος δε θέλει να έχει σχέση με τη ΦΠΠ, θέλει απλά να γίνεται η δουλειά του. Αλλά η ΦΠΠ δεν είναι γραφείο εργολαβίας για δουλειές της σχολής, είναι ένας ζωντανός οργανισμός, που αργοπεθαίνει. Καταστρέφεται γιατί αυτό που την κρατά ζωντανή δεν είναι ούτε οι ψήφοι στις εκλογές, ούτε τα όσα καταφέρνει κατά καιρούς, αλλά το ότι μπορεί να μεταδίδει το μήνυμά της, την ιδέα της. Ο σκοπός της ΦΠΠ δεν είναι να κάνει καλύτερη τη σχολή, αυτό είναι απλά ένα αποτέλεσμα. Ο σκοπός της είναι να δείξει ότι μπορούμε να τα καταφέρουμε αν είμαστε ενωμένοι όλοι μαζί, ότι δε χρειάζεται το στενό ατομικό συμφέρον να είναι η κινητήριος δύναμη για τις προσπάθειές μας. Και όταν σε αυτή την προσπάθεια συναντά την αδιαφορία, εκ των πραγμάτων, δεν μπορεί να υπάρξει.

Είναι κρίμα μια παρέα παιδιών, που προσπάθησε να βοηθήσει λίγο στα πράγματα της σχολής, να καταλήγει σε αυτή τη θέση. Τόσο πολύ πια έχει εισχωρήσει μέσα μας η αδιαφορία για το διπλανό μας; Τόσο πολύ μας νοιάζει το δικό μας, το στενό ιδιωτικό συμφέρον; Τόσο γρήγορα ξεχνάμε και τόσο εύκολα αδιαφορούμε; Παρόλα αυτά όμως, δε φεύγουμε με το κεφάλι σκυμμένο, κάθε άλλο. Αποχωρούμε με την περηφάνια αυτού που έδωσε τη μάχη του, μια μάχη δύσκολη και κόντρα στις πιθανότητες, με την οποία άνοιξε το δρόμο για ακόμα μεγαλύτερα πράγματα. Όπως ήρθαν οι καταστάσεις όμως, δεν μας απέμεινε κάτι άλλο πέρα από να σταματήσουμε να λειτουργούμε σαν παράταξη. Παραιτούμαστε από κάθε διοικητική θέση, και μη, που είχαμε σαν μέλη του

Συλλόγου και σταματάμε να δραστηριοποιούμαστε ή να ασχολούμαστε με ζητήματα της σχολής ως ΦΠΠ. Και αυτό δεν είναι μια απόφαση που πήραμε εμείς, είναι μια απόφαση που πήρε ο απλός κόσμος της σχολής με την αδιαφορία του απέναντί μας.

Ξέρουμε ότι κάποιιοι τώρα θα χορεύουν πάνω στα κομματικά τραπέζια, αλλά να ξέρουν ότι ο πόλεμος δεν μπορεί να χαθεί τόσο εύκολα. Πάντα θα είμαστε εκεί, μπροστά τους, κι αν όχι εμείς κάποιιοι άλλοι. Η ιδέα της ΦΠΠ δε σβήνει, θα ζει για πάντα μέσα στις ψυχές όσων άγγιξε έστω και λίγο, γιατί οι ιδέες δε χάνονται - ζουν και δρουν όσο κάποιιοι τις πιστεύουν. Η ΦΠΠ είναι οι φοιτητές που ασπάζονται και πιστεύουν την ιδέα της. Αυτοί που βλέπουν ότι "αξίζει τον κόπο". Αν φτάσαμε να είμαστε μόνο εμείς, αποχαιρετούμε προβληματισμένοι. Αν είσατε κι εσείς, σας την παραδίδουμε, δικιά σας είναι, όπως ήταν πάντα.

Τα μέλη της ΦΠΠ

05/02/09